

Van de krabben wordt verteld, dat zij zich ingraven in het zand. Van de dieren hier, merkte ik zoo iets nimmer, wellicht, omdat de bodem te hard is.

Wel verbergen zij zich graag tusschen het wier, dat vooral na een storm in groote hoeveelheden langs de kust drijft en op de hoofden wordt geworpen. In verband hiermede nog een bijzonderheid. Wanneer het in den zomer flink uit het Oosten gestormd heeft, vindt men in de wiermassa's op de hoofden soms een menigte insecten, vooral veel torren, zelfs vond ik eens een meikever, alle insecten, die hier nimmer voorkomen. Zij zijn dus bepaald afkomstig uit de Oostelijke provinciën. Hebben ze wellicht, meegevoerd door den hevigen wind over de zee, het drijvende donkere wier voor land aangezien? Die diertjes schijnen intusschen goed tegen het zeewater te kunnen, want zijn ze opgedroogd, dan beginnen ze spoedig langs de steenen te kruipen.

H. W. W.

EEN EENVOUDIGE INRICHTING VOOR DE PROEF VAN INGENHOUSZ.

In veel leerboeken vindt men nog de proef van Ingenhousz beschreven in de oorspronkelijke oude inrichting: waterplanten in een bekersglas, daarboven een trechter om de zuurstofbellen te leiden in een reageerbuisje, dat weer bovenop die trechter komt.

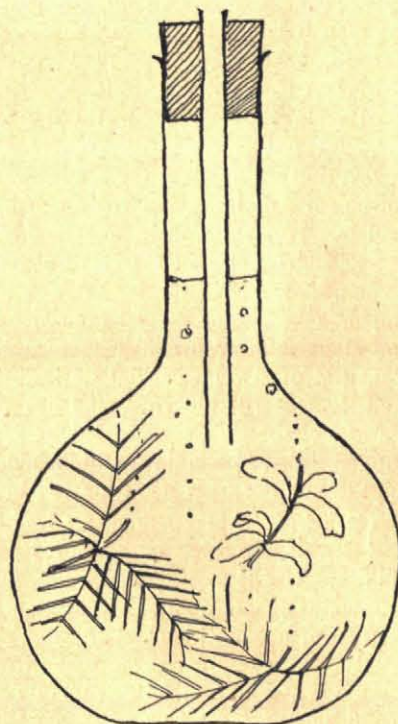
Tegenwoordig doe ik het veel eenvoudiger. Ik neem een kookfleschje van een halven liter inhoud en doe daar brokjes waterplanten in. 't Hoeft niet altijd waterpest te zijn, met vederkruid gaat de ontwikkeling van zuurstof even snel. Men moet er echter wel om denken, kleine stukjes te nemen, stengelstukjes met één bladkrans, niet lange slierten.

Dan vul ik het fleschje geheel met water en sluit het met een goede kurk, in 't midden voorzien van een glazen buisje, dat een centimeter of tien naar beneden in 't water reikt. Het fleschje wordt nu op een schoteltje geplaatst in de zon.

Al heel spoedig ontwikkelen zich de zuurstofbellen en die verzamelen zich boven in de hals van 't fleschje. Het water, dat door de zuurstof verdrongen wordt, loopt heel geleidelijk door 't glazen buisje langs de flesch in 't schoteltje. Na verloop van een paar uur is er reeds een zeer voldoende hoeveelheid zuurstof verzameld.

Om nu aan te toonen, dat 't ontwikkelde gas werkelijk zuurstof is, hebben we niet anders te doen, dan de kurk met 't glazen buisje van 't fleschje af te nemen en vlug een aangegloeid houtspaandertje in den hals te steken. Het vlamt dan dadelijk prachtig op.

Je kunt in plaats van 't glazen buisje ook een rietje of een stroohalm nemen, als ze maar luchtdicht in de kurk sluiten.

JAC. P. TH.